

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

Året 2015 har börjat dramatiskt. Terrorådalen i Paris och Köpenhamn har präglat debatten i Europa och Sverige. Även om man inte ska bortse från de antisemitiska inslagen i terroraktionerna så är de hysteriska reaktionerna från vissa judiska kretsar definitivt överdrivna. Att uppmana judar att flytta till Israel pga antisemitismen i Europa, är verkligen obefogat. Kampen mot IS har delvis vänt uppochner på vem som är vän och fiende i Mellanöstern. Plötsligt står Iran och USA på samma sida (fast ingen av dem vill erkänna det). Och nu senast verkar Netanyahu göra allt för att få USA att fjärma sig från Israel. Hans tal i kongressen var ett slag i ansiktet på Obama. Man kan hoppas att USA omprövar sitt automatiska veto på alla resolutioner med krav på Israel men det är kanske önsketänkande. BDS, det palestinska icke-vålds initiativet, vinner allt mer terräng. Jewish Voice for Peace, den största judiska fredsgruppen i USA, har nyligen beslutat stödja rörelsen liksom tidigare EJJP. JIPF är sedan några år med på tåget, speciellt beträffande kampanjer, som riktar sig direkt mot ockupationen. I skrivande stund förbereder sig delar av JIPFs styrelse för sin studieresa till Israel/Palestina. Vi andra räknar med en utförlig "rapport" under vårt **kombinerade årsmöte/Pesachfirande 11 april. (se annons på nästa sida)**

CHEFREDAKTÖR JAKUB SREBROW

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Maria Bergom Larsson

I detta nr: Kallelse till årsmöte/Inbjudan till Pesach (2), Om moskébränder, JIPF (3), Om terrorådalen i Paris, JIPF (3), Om terrorådalen i Paris och Köpenhamn, EJJP (4), Vi sörjer journalisterna i Paris..., Michael Lerner (4), Bra för vad?, Göran Rosenberg (8), Det vilar ett ansvar på judar och muslimer, Göran Rosenberg (10), Terror som redskap för judisk immigration, Amira Hass (12), Fredens ring i Stockholm, Joella Berg (14), Israels uppochnedvända värld, Dror Feiler (15), EJJP Mission Statement (16), Israel och ICC, Nicola Perugini och Neve Gordon (17), Israel söker internationellt stöd för att motverka krigsbrottsutredning, Ship to Gaza (18), Gaza: Klämd mellan blockad och israeliskt monopol, Nena News (19), Israel: Den nya politiska apartheidlinjen, Ofer Neiman (21), Brev till Noam Solberg, Gideon Spira (24), Ockupantens rättvisa..., Jonathan Cook (25), Netanyahus vidriga definition av medborgarskap, Zvi Bar'el (26), Har han gått för långt den här gången?, Melvin A Goodman (27), Om Flaskor, Uri Avneri (29), Intervju med Avraham Burg, Ariella Ringer-Hoffman (33), JIPFs handlingsprogram (36)

JIPF

Kallelse till JIPF årsmöte 2015

Tid: 11 april, kl. 14.00

Årsmötet hålls lite senare än brukligt eftersom delar av styrelsen befinner sig på studieresa i Israel/Palestina under senare delen av mars.

Plats: I bostadsrättsföreningen Vägarens lokal på Kocksgatan 9, porttelefon: **Vägaren**.

Väl mött!

Styrelsen

Pesach med JIPF!

När? Direkt efter årsmötet

Var? Se ovan.

Anmäla sig till vem?

Till Julianna Weiss, antingen på juliwei@ymail.com eller på hennes mobil 070 7817016, senast några dagar före.

Hur? Medhavande något gott till knytiset Ta gärna med dig familjen, vänner, bekanta...!

Vin kommer att finnas till självkostnadspris.

Varmt välkommen!

JIPF-styrelsen

"The two great Semitic peoples have a great common future ... The attitude we adopt toward the Arab minority will provide the real test of our moral standards as a people. A just solution of this problem and one worthy of both nations is an end no less important and no less worthy of our efforts than the promotion of the work of construction itself."

Albert Einstein

JIPF

Värna kyrkofriden - hejda islamofobin och antisemitismen!

Rätten till frid i kyrkor, synagogor och moskéer är en viktig del av ett samhälle, oavsett vilken religion det gäller.

Julhelgens mordbränder mot moskéer i Eskilstuna och Eslöv var nummer tolv och tretton av anmälda attacker mot moskéer under 2014. Vi har också sett antisemitiska attacker mot synagogor i Malmö och Stockholm. På olika sociala medier tillåts rasister att hylla mordbrännarna som hjältar.

Riksdagens vice talman, Björn Söder, anser att judar, samer, muslimer och övriga minoritetsfolk inte är riktiga svenskar och håller därmed bensin på lågorna. Som judar och antirasister är vi djupt oroad över en utveckling som hotar att bryta sönder vårt samhälle.

Vi i Judar för Israelisk-Palestinsk Fred kräver att regeringen tar krafttag mot de rasistiska brottslingarna och deras påhejare.

Ilan Cohen (cohen.ilan46@gmail.com), 0768186072, Talesperson JIPF
Olle Katz (ollekatz@gmail.com), 0708943402, Talesperson JIPF

JIPF

Med sorg, oro och ilska har vi tagit del av terrordåden i Paris.

Massakern på tidningen Charlie Hebdo följdes av ett bestialiskt attentat mot en kosherbutik där minst fyra personer mördats i en antisemitisk attack.

Det är viktigt att poängtera att jihadisternas mördande inte har något att göra med islam och alla muslimska samfund i Sverige och Frankrike ser med avsky på de brott som gjorts i namn av deras religion.

Vi ser nu hur nationalistiska grupper över hela Europa går hand i hand med terrorgrupper i en gemensam attack mot öppenhet, mångfald och demokrati. Vi i Judar för Israelisk-Palestinsk Fred (JIPF) ser med oro på utvecklingen som hotar judar och muslimer runt om i Europa. Vi kräver kraftinsatser från regeringen för att värna religionsfrihet och intensifiera arbetet mot främlingsfientlighet, antisemitism och islamofobi.

Olle Katz (ollekatz@gmail.com), 0708943402, Talesperson JIPF
Ilan Cohen (cohen.ilan46@gmail.com), 0768186072, Talesperson JIPF

EJJP statement concerning the killings in Paris and Copenhagen

- we are appalled by the recent events in France and Denmark and express solidarity with Jews, Muslims and all those who are under threat and who have protested against them.
- as Jewish groups we reiterate that we see ourselves as part of the societies where we live and reject the call from Prime Minister Netanyahu and others for Jews to emigrate to Israel.
- we consider that Netanyahu's self-serving motives undermine the links of solidarity that targeted minorities need to make with each other to resist racism and strengthen diversity in our societies. Netanyahu's utterances damage work to challenge racism and fascism in Europe.
- we reject the government of Israel's claim to speak on behalf of Jews everywhere. The policies of Israel, as most recently seen in Gaza, fuel anti-Semitism.
- we reiterate our support for a just peace based on international law and equal rights and express our support for those in Palestine and Israel fighting for this.

Brussels 21/2-2015

Vi sörjer journalisterna i Paris men ser också hyckleriet

Såsom chefredaktör för en progressiv judisk och interreligiös tidskrift, ofta med uttalade åsikter som fördömts från både höger och vänster, hade jag goda skäl att bli rädd efter mordet på journalisterna i Paris. I och med att Religion News writers Association tilldelade mig 2014 års pris för Årets tidskrift, och jag även varit kritisk mot Hamas försök att bomba israeliska städer den gångna sommaren (likaså kritisk

mot Israels vilda framfart mot civila i Gaza), har jag goda skäl att oro mig, om detta agerande ökar risken för att bli föremål för islamiska extremister.

Men så måste jag åter fundera över sättet som massakern i Paris har beskrivits och uttryckts i västerländska medier, såsom ett fruktansvärt hot mot Västerlandets civilisation, yttrande- och tryckfrihet; jag funderade på den överhettade

karaktären i dessa beskrivningar. Det tog mig inte lång stund att förstå hur problematiskt ett sådant sätt faktiskt är.

När fanatiker på högerkanten och "pro-Israeler" regelbundet skickade dödshot till mig, fysiskt attackerade mitt hus och målade uttalanden på dörren om att jag var "nazist" eller "en självhatande jude", skickade bombhot mot *Tikkun*, tidskriften som jag ger ut, uppmärksammade media det över huvud taget inte, ingen ropade att "vår civilisation bygger på tryckfrihet" eller krävde att hitta dem som var inblandade i detta (FBI och polisen fick våra klagomål men rapporterade aldrig tillbaka till oss om vad de gjorde för att skydda oss eller hitta angriparna).

Ej heller brydde sig vanligt folk eller judiska tidningar särskilt mycket om att den västerländska civilisationen ödelades eller att tanke- och föreningsfriheten undergrävdes när olika universitet vägrade att anställa lärare som hade uttalat sig kritiskt om Israel, eller när Hillel Association, som driver en rad studentorienterade "Hillel Houses" på gymnasier och campusområden, beslöt att bannlysa alla judar som tillhörde Jewish Voice for Peace. Ej heller var media särskilt intresserade av en bomb som briserade utanför NAACP's Colorado Springs' högkvarter samma dag som attacken i Paris kom i strålkastarljuset. Colorado Springs är hemvist för några av de mest extrema högeraktivisterna. Det var

en flintskallig vit man som sågs spränga bomben, hävdar en del rapporter, och media skildrade det som en bekymrad "ensam individ", snarare än en vit kristen högerfundamentalistisk terrorist. Få amerikaner har ens hört talas om incidenten.

Och när de fruktansvärda morderna på tolv journalister och tolv andra sårade mediepersoner resulterade i berättigad indignation runt om i världen - undrade ni aldrig över varför inte en liknande upprördhet infann sig över de tiotusentals oskyldiga civila som dödades i den amerikanska interventionen i Irak eller över en miljon civila som USA dödade i Vietnam? Eller varför president Obama vägrade att dra inför rätta de CIA-torturerare som torterat i huvudsak muslimska fångar, och därmed de facto gav framtida torturerare budskapet att de inte ens behöver sörja över sina gärningar (ja, f.d. vicepresidenten Cheney försäkrade öppet att han än en gång och utan att tveka skulle beordra sådan tortyr)?

Så förvåna er inte om folk runt om i världen förblir smått cyniska v.g. medicirkusen kring just denna upprördhet, medan världen fördömer mördarnas föraktliga handlingar och sörjer med offrens familjer och vänner, samtidigt som västliga medier snabbt glömmer de likaså avskryvda systematiska morderna och tortyren som väst har varit involverade i. Eller kanske är lite mindre övertygade om att Västerlandets samhällen faktiskt är

civilisationens bästa hopp, när de tolererar detta slags hyckleri, snarare än att svara lika kraftfullt på alla sådana handlingar som kväver yttrande- eller föreningsfrihet. Jag kan lätt föreställa mig (och beklaga) hur en del islamistiska fundamentalister snart kommer att påpeka de etiska motsägelserna hos väst med sin uppblåsta syn på mänskliga rättigheter som aldrig tycks hindra de "upplysta demokratierna" från att kränka dessa rättigheter när det är de själva som ser sig attackerade.

Men det finns en djupare nivå där samtalet verkar vara så missriktat. Som Peter Gabel, biträdande redaktör för *Tikkun*, har påpekat så erkänner inte medier på något vis det förråande sätt som så många medier agerar på vem det än är som just den dagen uppfattas som den hotfulle "andre". Att medierna rasade när någon nordkoreansk grupp skulle försöka avskräcka folk från att titta på en film som förlöjligar och sen planerar att mörda Koreas nuvarande (omoraliska) ledare, men aldrig funderat över hur vi skulle svara om en liknande film hade förlöjligat och planerat att mörda en amerikansk president. På samma sätt har media vägrat att ens fundera över vad det skulle betyda för en fransk muslim, som lever bland muslimer som är ekonomiskt marginaliserade och enbart utmålade som terrorister, med en religiös klädedräkt som bannlysts av alla och fått sin religion förnedrad - att råka ut för en skämttidning som förlöjligar det enda som ger dem

någon känsla av gemenskap och högre mening, nämligen Muhammed och den religion han grundade.

Att ens väcka en sådan fråga gör att man anklagas för att inte bry sig om de mördade och att ursäkta mördarna. Men ingendera anklagelse är riktig. Jag är rädd för dessa fundamentalister lika mycket som jag är rädda för de judiska extremister som har hotat mitt liv och de kristna extremisterna som nu utövar makt över USA's kongress. Varje form av våld förolämpar mig djupt och bär mig emot.

Men våldet är en oundviklig följd av en värld som systematiskt förråar så många människor som därmed ges en känsla av maktlöshet och förtvivlan och djupt missmod över att finna mänsklig godhet någonstans. Det onda dominerar media och blir ett rättfärdigande av våra egna onda handlingar. Och den ondskan möjliggörs därför att så många av oss blundar och inte lyssnar till de förtrycktas rop.

FN uppskattar att ca 10 000 barn kommer att dö av svält eller sjukdomar som beror på undernäring idag och varannan dag under 2015. 2.5 miljoner lever på mindre än två dollar om dagen, 1.5 miljoner på mindre än en dollar om dagen. Varje dag säljs tusentals unga kvinnor till prostitution eller prostituerar sig "frivilligt" för att få ihop tillräckligt med pengar för att hjälpa sina familjer med mat. Totalt

miljoner andra arbetar under förfärliga villkor för en svältlön. När en del av dem, och en del som vet detta, blir rasande och använder sig av olika former av nationalistisk eller religiös fundamentalistisk extremism, fördöms deras våldshandlingar med rätta. Men tystnaden inför det strukturella våldet och det totala resultatet av kapitalets globalisering är det sällan någon som uppmärksammar.

Alla tar vi in denna globala verklighet i vårt omedvetna, precis som vi införlivar våldet, hatet och förödmjukandet av andra. Vi tolererar det slags ständiga avsnäsnande som "humortidskrifterna" begär och t.o.m. förment liberala komiker som Bill Maher gör sig skyldiga till utan att inse hur mycket skada allt detta åsamkar våra själar. De själsliga följderna finns överallt: folk förtvivlar över att andra aldrig förstår dem, de blir alltmer misstroagna mot andra och känner att ingen någonsin går att lita på. En kollektiv och global känslomässig depression får så många att sluta sig inom sig själva, ibland på rätt oskyldiga sätt men ofta på sätt som undergräver möjligheten till någon mänsklig gemenskap som skulle kunna tackla de sociala och miljöbetingade problem som möter människorna; det öppnar också för de globala bolagen och deras hyrda vapendragare i medierna och politiker att fritt fortsätta att styra världen för sina egna ensidiga intressen och utan hänsyn till andras välbefinnande eller miljön.

"Men de gör sig ju löjliga över allas religion, inte bara muslimernas så är inte det OK?" lugnas vi med. Men det finns inget lugnande i det. Det är just det som är problemet: att de gör sig löjliga över alla - att förnedra och förödmjuka andra så här är destruktivt för alla. Men självklart inte lika destruktivt eftersom människor som redan är ekonomiskt och socialt marginaliserade löper mycket större risk att få detta förnedrande nålstick än att tycka att det är roligt.

"Och borde inte yttrandefrihet och den individuella mänskliga friheten värderas högst? Det värdet riskeras om man begär att komikerna ska känna ett visst ansvar."

Två svar:

1. Nej, individuella mänskliga friheter värderar vi inte högst. Det högsta värdet för oss är att behandla människor med kärlek, vänlighet, generositet, respekt och att se dem som förkroppsligandet av allt heligt, och att behandla jorden som helig. Individuell frihet är en strategi för att upphöja detta högsta värde, men när friheten missbrukas (som till exempel genom att förödmjuka kvinnor, afroamerikaner, homosexuella i offentlig debatt), insisterar vi ofta på att de som ger uttryck för rasism, sexism och homofobi ska förödmjukas (inte skjutas ner men att vi använder vår yttrandefrihet till att kraftfullt utmana deras).

2. Yttrandefriheten blir inte tillintetgjord när vi använder den för att försöka marginalisera förhatligt eller förödmjukande tal. Så låt oss kalla förnedrande tal, inklusive

förödmjukande humor, för det det verkligen är - ett angrepp på människors värdighet.

Inget av allt detta är skäl för att sluta sörja de fruktansvärda morderna i Paris eller att ursäkta dem på något vis. Men det är skäl för att fundera över varför media aldrig kan berätta

mer nyanserat om vad som händer vår värld.

Rabbi Michael Lerner
Chefredaktör för tidskriften
Tikkun

http://www.huffingtonpost.com/rabbi-michael-lerner/mourning-the-parisian-jou_b_6442550.html

Översättning: Anja Emsheimer

Bra för vad?

”**Vad ska det** där vara bra för?” är en fråga som inte ställs lika ofta nu som förr. Förr ställdes den hela tiden. Vad man än tog sig till med så förväntades att det skulle vara bra för något. Det faktum att jag som barn släpade omkring på en fiollåda ansågs av de flesta musik-kritikerna på min bakgård inte vara bra för någonting. Varför spela fiol när det fanns gitarr?

I dag tror jag kravet på att det man gör ska vara bra för något har sänkts. I dag förväntas var och en ha rätt att göra sin egen grej, och vad den ska vara bra för har ingen annan med att göra eftersom vad som är bra för mig inte behöver vara bra för dig.

Hur otidsenlig min barndoms fråga blivit framstår kanske än tydligare om den formuleras: På vad sätt är det du gör bra för samhället?

Jag är fullt på det klara med att det måste finnas olika uppfattningar om vad som är bra för samhället och vad som ens menas med ett samhälle

(för att inte tala om vad som menas med ett gott samhälle), men det förklarar inte varför själva frågan har fått något förlegat över sig. Som om friheten för var och en att göra sin egen grej inte längre är beroende av det samhälle i vilken den utövas. Fortfarande gäller ju att samhället vi lever i kan både förbättras och försämrats och i värsta fall också förstöras, och i den mån det vi gör har något med saken att göra så borde det inte vara orimligt att i vissa lägen ställa sig just den frågan.

Exempelvis i ett Frankrike där två muslimska bröder födda och upp-vuxna i Paris förorter kallblodigt mördade stora delar av redaktionen för en hårt islamhäcklande satir-tidning i Paris centrum och ytter-ligare en man med motsvarande bakgrund lika kallblodigt mördade fyra fredagshandlande judar, och alla nu undrar över konsekvenserna för det franska samhället.

På frågan vad jihadistiska terror-dåd ska vara bra för har jihadisterna ett klockrent om än inte rumsrent svar;

de är bra för att provocera fram rädsla, misstro, osäkerhet och allt annat som skärper konflikterna i det demokratiska samhället och försvagar det, vilket passar jihadisterna väl eftersom deras mål är att på ruinerna av det demokratiska samhället bygga en islamistisk diktatur.

Vilket inte nödvändigtvis fritar oss från frågan vad en hårt islamhäcklande satirtidning ska vara bra för i ett land där människor med muslimsk bakgrund är starkt underrepresenterade i samhällets eliter och starkt överrepresenterade i samhällets marginaler och där ett öppet islamfientligt parti är på väg att bli landets största.

Jag anar att det finns de som tycker att frågan inte bara är otidsenlig utan efter dåden i Paris också otillständig eftersom inga svar i världen kan tillåtas förklara och rationalisera en massaker. Vilket inte betyder att svar saknas. Ett slags svar är att för satiren får ingenting vara heligt, allra minst sådant som andra håller heligt. Om satiren likväl håller något heligt så är det friheten att provocera allt och alla utan att behöva svara på frågan vad det ska vara bra för.

Det här är naturligtvis lättare att säga för den som provocerar än för den som blir provocerad, i synnerhet när den som provocerar har en offentlig megafon till sitt förfogande medan den som provoceras får nöja sig med att knyta näven i fickan. Det är naturligtvis också lättare att säga för den som i sista hand bestämmer

vem och vad som ska provoceras. Att vecka efter vecka visa profeten Muhammed i mer eller mindre obscena ställningar och därmed provocera muslimer är ett val bland många andra. Att inte på motsvarande sätt provocera judar är ett annat.

Satirens roll är förvisso att provocera och i provokationens natur ligger att reaktionerna inte alltid går att förutsäga, men det har onekligen en viss betydelse vem som provocerar vem i vilket sammanhang. Provokationen är en krävande form av mänsklig kommunikation eftersom den på ett eller annat sätt avser att reta upp mottagaren. I bästa fall sätter den därmed fart på kommunikationen, i värsta fall tar den död på den. Som kommunikationsform fungerar provokationen bäst när provokatörer och provocerade delar kulturella referensramar och språk.

Bäst fungerar den också när det är de mäktiga som provoceras och inte de maktlösa, vilket genom historien varit satirens självklara position och funktion. Så dock inte lika självklart längre.

I varje fall är det svårt att se på vilket sätt den hårt islamhäcklande satirtidningen i Paris hade det franska samhällets mäktiga som måltavla när den gång efter annan visade upp profeten Muhammeds uppspända bak eller motsvarande till förhånande. Islam må vara värd all satirisk uppmärksamhet den kan få och

jihadismen må vara ett svåremotståndligt satirmål (med de sjuttio belöningsjungfrurna i himlen etcetera) men i ett läge när Frankrikes kanske snart största parti, Front National, helst skulle vilja jaga landets muslimer på porten och attacker mot muslimer och muslimska institutioner blivit vardagsmat (ett trettiotal moskéer har beskjutits, brandbombats och besudlats med grishuvuden och graffiti sedan terrordåden i Paris) har jag svårt att inte sätta skrattet i halsen. Och svårt att inte ställa frågan vad det hela ska vara bra för.

Och svårt att inte se åtminstone ett av svaren: sådana provokationer under sådana omständigheter är bra för att provocera fram rädsla, aggression, misstänksamhet och mycket annat som ökar konflikterna i det demokratiska samhället och försvagar det.

Det blir lätt så när provokationen kommer uppifrån eller utifrån eller bådadera. Det är skillnad på att häda och smäda, på att pissa i eget tält och att pissa in i någon annans. Det mesta av den satir vi känner genom historien har varit av det förra slaget, också den satir som under en kort arabisk vår blomstrade i den muslimska världen. Mycket av den satir vi sett i Europa det senaste årtiondet, från de danska Muhammedkari- katyrerna och framåt, har varit av det senare. Många skratt har fastnat i halsen. Många nävar har knutits i fickan. Alltför många nävar har tagits upp ur den.

Det blir också lätt så när yttrandefriheten förvandlas från medel till mål och rätten att provocera allt och alla ska anses stå över varje diskussion om vad det ska vara bra för.

Göran Rosenberg
kulturen@expressen.se

Det vilar ett ansvar på judar och muslimer

Blodet hade knappt hunnit torka utanför synagogan i Köpenhamn förrän Israels premiärminister, **Benjamin Netanyahu**, uppmanade Europas judar att packa sina väskor och sätta sig i säkerhet i Israel. Han gjorde samma sak efter terrorattacken mot en judisk mataffär i Paris i januari. Han kommer förmodligen att göra samma sak efter nästa terrorattack mot judar i Europa. I Netanyahus världsbild har Europas judar ingen

annan framtid än som medborgare i en judisk nationalstat, och ingen annan säkerhet än den som garanteras av övermakt och ockupation.

Danmarks överrabbin **Jair Melchior** (liksom franska judiska ledare förra gången det begav sig) reagerade snabbt och skarpt på Netanyahus uttalanden som ju inte kan uppfattas som annat än en flagrant inblandning i såväl de europeiska judarnas som de

europiska staternas inre angelägenheter.

De europeiska judarna fick än en gång veta att de inte förstår sitt eget bästa, och Europas regeringar fick sig inpräntat att de saknar förmåga (eller vilja?) att skydda sina judiska medborgare.

Vilket inte hindrar att varje nytt antijudiskt terrordåd i Europa riskerar att bli en bekräftelse av Netanyahus världsbild och ett raserande av den världsbild som ligger till grund för det samhällsbygge vi kallar EU och som bygger på att människor av skilda nationaliteter, kulturer och religioner ska kunna leva sida vid sida utan att slå ihjäl varandra. Ett Europa där judar börjar packa sina väskor är ett Europa där ingen längre kan känna sig säker. Allra minst muslimer.

En helt förutsägbar reaktion på attentaten i Paris i januari var attacker mot muslimer och muslimska institutioner i Frankrike, vilket nog också kan förväntas bli en reaktion på attentaten i Köpenhamn, som också de tycks ha varit inspirerade av den terroristiska tolkning av islam som går under namnet jihadism och som fått ett illavarslande grepp om unga arga män med muslimsk bakgrund i Europas förorter. Den är numera statsideologi i det brutala

terrorvälde som går under namnet IS och i en eller annan form drivkraften bakom islamistiska terrorrörelser som al-Qaida och Boko Haram.

Jihadismen har inte nödvändigtvis mera med islam att göra än vad den tyska eller italienska vänsterterrorismen på 1970-talet hade med marxismen, men när en ideologi eller religion uttryckligen åberopas till stöd för våld och terror vilar ett särskilt ansvar på dem som anser sig företräda helt andra tolkningar av samma ideologi eller religion att förhålla sig till det som görs i deras namn. Så gällde för dåtidens marxister och så gäller för dagens muslimer.

På Europas muslimer vilar följaktligen ett särskilt ansvar att ta itu med den jihadistiska draksådden i de egna leden.

På Europas judar vilar ett särskilt ansvar att ta itu med en världsbild som vill undergräva deras existensmöjligheter i Europa.

På Europas judar och muslimer vilar ett särskilt ansvar att göra gemensam sak mot Europas fiender, vare sig de talar i judars eller muslimers namn.

Göran Rosenberg
[*kulturen@expressen.se*](mailto:kulturen@expressen.se)

Terror som redskap för judisk immigration

Palestinier menar att terrorhandlingen i kosheraffären enbart förorsakade dem ännu större skada, trots att den troligtvis utfördes för deras skull,.

Bara några timmar efter Charlie Hebdo-morden i Paris förra onsdagen kunde man från palestinskt håll höra teorin att det var Mossad som låg bakom terroristattackerna. Deras mål: Att övertyga Frankrike om att islam är problemet i och med att islam är som den är, så den israeliska ockupationen borde man glömma bort.

I och med att man antog denna senaste konspirationsteori bidrog det till att folk pendlade mellan två ytterligheter: De uttryckte avsky för morden men undvek själva att ta avstånd från mördarna, med motiven för morden givna (att försvara islams heder och profeten Muhammed) och de förmodade interna motiven: diskriminering och rasism mot ickevita i Frankrike.

Palestinier kan inte rå för att de identifierar sig med andra offer för diskriminering och rasism. Men de är också djupt och personligen rädda för arabisk maktkamp och terror från islamiska organisationer. Det är lätt att räkna de dussintals med palestinier som har attraherats av Islamiska staten, men det är svårt

att kvantifiera alla palestiniers ständiga oro för sina familjers, vänners och bekantas välbefinnande i Syrien, Libanon och Jordanien - offer för samma interna krig, terror och brutalisering - och den gångna veckan - hemlösa offer för kylan. Därför är dessa två helt motsatta känslorna grunddraget i den palestinska ståndpunkten kring händelserna i Paris.

Efter terrorattacken på kosheraffären Hyper Cacher i Porte de Vincennes i fredags och mordet på fyra franska judar (med nordafrikansk bakgrund, och två av dem hade åtminstone "ett arabiskt utseende") rubbades konspirationsteorin. Men sen kom rapporterna om att Israel skulle uppmuntra franska och europeiska judar att emigrera till Israel - och nu fick konspirationsteorin ett uppsving: Attacken tjänade sionistiska och kolonialistiska intressen.

Svårt att mäta eller veta hur djupt denna teori har slagit rot bland palestinerna. Under tiden har inte bara den palestinska presidenten Mahmoud Abbas fördömt attacken och skickat sina kondoleanser, även Hamas har gjort det. Den palestinska befrielseorganisationen och NGO's på Västbanken, inklusive journalistförbundet, sammankallade till ett massmöte på söndags-

eftermiddagen i "solidaritet med Frankrike, den välvilliga nationen, och mot terror". Och Hizbollahs ledare Hassan Nasrallah, sade i ett sansat och följdriktigt tal att den hädiska terrorn skadar islam mer än alla skämtteckningar eller böcker.

I samma utsträckning inser palestinier kanske att terroroperationen i kosheraffären, som antagligen utfördes för deras skull, enbart förorsakade dem större skada. En judisk massimmigration till Israel är inte bara en detalj i en statistisk tävling i den demografiska balansen. Denna immigration tillåter och berättigar till att ta kontroll över mer mark, judar har större rättigheter här än palestinerna som föddes här. När de anländer, får de rättigheter som förvägras palestinier.

Ett exempel: Frankrikes judar kan bo i Jerusalem och fortsätta inneha franskt medborgarskap. Samtidigt kan Israel återkalla palestiniers uppehållstillstånd, som bor i Jerusalem, och av arbets- eller familjeskäl fått permanent status i andra länder. I praktiken är de fördrivna från landet. En fransk jude kan ha två hem i Israel och ett till i Frankrike. En palestinier som bor i Område C, och hans familj har också ett hem i Område A, är dömd att fördrivas från sitt hem i Område C. Och det är på det sättet som Väst, som möjliggör för judar att ha dubbelt medborgarskap, är delaktigt i diskrimineringen och fördrivningen av palestinier.

Palestinier (och andra araber), som är splittrade mellan dem som stödjer regimen i Syrien och dem som motsätter sig den, är eniga om en sak: Väst, västerländsk imperialism och Förenta staternas nära allierade - Qatar och Saudiarabien - har ett finger med i spelet att åstadkomma katastrofen: antingen genom att stödja repressiva arabregimer, eller genom indirekt och direkt stöd till miliser och terroriströrelser som agerar i namn av islam som accepterar mer och mer blodtörstiga och mordiska tolkningar. Målet: att tillåta Västs fortsatta kontroll över oljeresurser, att garantera den fortsatt lönsamma ekonomiska inblandningen (vapen och efter all förstörelse - uppbyggnad) och att alltid garantera Israels välbefinnande och säkerhet.

Världens uppmärksamhet med fokus på de döda i Paris förstärker den palestinska teorin i synnerhet och den om det tredje världskriget i allmänhet: Så länge det är fråga om västmakternas policy-skäl, tas inte icke-vitas liv i beaktande, bara de vitas välbefinnande och välstånd, inklusive judar och israeler.

Och så än en gång: Judar med lika rättigheter i Frankrike och med en bekväm ekonomisk och social ställning, som fruktar attacker från muslimer, välkomnas med öppna armar i Kanada och kanske i andra länder i väst, inte bara i Israel. Palestinska flyktingar i Syrien vars liv är i fara varje minut har ingenstans att fly till. Inte en enda västerländsk

ledare verkar överväga att ställa krav på Israel att tillåta palestinska flyktingar från Syrien att införlivas med sina nära familjer: på Västbanken och ja - även inom Israel.

Franska medborgare med arabiskt, nordafrikanskt och muslimskt ursprung är känsliga för denna slags diskriminering i europeiska värderingar, och ser ett uråldrigt kolonialt synsätt i den. Om Frankrike och Europa inte bara vill dra klyftiga

lärdomar utan också sociologiska och politiska, måste de komma fram till att fortsatt utvisning och fördrivning av palestinier verkligen är en avgörande del av problemet, och en sant offensiv policy mot den israeliska ockupationen är en del av lösningen.

Amira Hass

<http://www.haaretz.com/misc/article-print-page/.premium-1.636526#!>

Översättning: Anja Emsheimer

Fredens ring i Stockholm

På fredagskvällen den 27:e februari samlades en stor skara människor, gamla, unga, muslimer, judar, andra trostillhörande och säkerligen ateister också, för att tillsammans ta ställning och skydda svenska judars mänskliga rättigheter. Manifestationen kallades Fredens ring och anordnades av nybildade nätverket Gränslöst mänskligt. Det började med tal på Raoul Wallenbergs torg och alla talarna tog upp vikten av att olika grupper i samhället står upp för varandra för att bekämpa hatet. När hatet växer måste också solidariteten växa. Publiken var engagerad, hurrade och applåderade. Flera politiker och andra kända ansikten närvarade.

På slutet kom ett barn upp på scenen för att med ett enda ord sammanfatta vad alla kände: "kärlek!"

Sen tog vi varandras händer, vänner som främlingar, och gick för att forma en mänsklig ring runt synagogan. Själv hamnade jag tillsammans med en vän nära ingången, och medan vi stod där strömmade människor förbi, vidare för att bilda en enorm cirkel av solidaritet. Uppslutningen var bra för en ganska kall februari-kväll och trots att vi frös upprepades det runtom i ringen hur mycket allas engagemang ändå värmdes.

Joella Berg

Prenumeranter av JIPF bladet, som vill bli informerade om JIPFs offentliga möten, som händelsevis blir utannonserade med kort varsel via vår e-mejl lista, ombedes att skicka sina e-mejladresser till: redaktionen@jipf.nu med uppmaningen: "håll mig informerad!"

Israels uppochnervända värld

Israeliska diplomater i **Sverige** har utmärkt sig på olika sätt under årens lopp, ibland som konstvandaler på ett historiskt museum (Zvi Mazel) och ibland som islamofobiska rasister på sociala medier (Isaac Bachman).

Men sällan som diplomater.

Nyligen publicerade Israels ambassadör i Sverige (12/1-2015) en rasistisk och islamofobisk facebook-post (borttagen den 14/1) och nu försöker han med en debattartikel på SVT Opinion lära ut till svenska politiker, vad diplomati, konsensus och samarbete är.

För så gör diplomater i en uppochnervänd värld.

För när ett sändebud för en regering som gör allt den kan för att förhindra skapandet av en livskraftig palestinsk stat försöker lära oss här i Sverige vad moralisk hållning och balans är, då är det en uppochnervänd värld.

Allt medan den kontinuerliga och illegala bosättningspolitiken med 550 000 israeliska bosättare i hjärtat av det som skulle bli en palestinsk stat talar sitt tydliga språk och de fagra löftena om samarbete, fred och försoning, ett helt annat.

Det är en uppochnervänd värld när "diplomaten" i fråga skriver: "Om det är någon part i konflikten som borde stärkas politiskt är detta Israel", samtidigt som Israel fortsätter på ockupationens 48-åriga inslagna väg, genom konfiskerandet av palestinsk mark i Jerusalem och på Västbanken, genom demolerandet av tusentals palestinska hus och genom att "skydda" brottsliga bosättare på Västbanken.

Genom upprättandet av förnedrande vägspärrar som slår den palestinska ekonomin i spillror och genom fördrivandet av palestinier från sitt land.

Och allt detta samtidigt med utomrättsliga avrättningar, fängslandet av palestinska parlamentariker och regeringsmedlemmar, bombandet av administrativa byggnader och infrastrukturella projekt och mordandet av tusentals civila palestinier i Gaza.

Och trots allt detta lyckas Israel med att förbli ohejdat ostraffad av det internationella samfundet.

Det är en uppochnervänd värld när en "diplomat" talar i Israels namn om att man ska ta hänsyn till det internationella samfundet och dess skrivna och oskrivna lagar samtidigt

som man bryter mot otaliga FN-beslut, Genèvekonventioner och internationell rätt genom till exempel annekterandet av Östra Jerusalem, och attackerandet av båtar på internationellt vatten på väg mot det olagligt belägrade Gaza, med döda och skadade som resultat.

Ska vi slå oss till ro med detta? Ska vi låtsas som att vi inte ser den skärande diskrepansen mellan "facts on the ground" och i bästa fall fagra ord?

De signaler som Sverige och andra länder skickar kan vara avgörande för möjligheterna för fred.

I land efter land ser vi nu också att parlamenten röstar för ett erkännande av Palestina.

I land efter land genomförs nu olika åtgärder för att leva upp till EU:s beslut att inte ge finansiellt stöd till Israels illegala bosättningar.

I fler och fler länder har man nu infört krav på ursprungsmärkning av varor.

Vissa, däribland Tyskland, har gått igenom sina handelsavtal med Israel för att säkerställa att samarbetet inte omfattar bosättningarna.

Och Sverige kan göra mer än att gå i bräsch för erkännandet av Palestina.

Vi kan till exempel genomföra en kartläggning av svenska statliga och privata samarbeten med Israel, för att därefter kunna vidta åtgärder så att inte Sverige och svenska företag ger stöd (medvetet eller omedvetet) till de olagligheter som den israeliska ockupationen skapar och är.

Detta skulle skicka ett avgörande budskap till Israel: att ingen stat och inget folk ska lämnas åt sitt öde, varken i Israel eller Palestina, vars öden hänger tätt samman.

Och ingen stat, demokratisk eller odemokratisk, ska komma undan med brott mot internationella lagar.

***Dror Feiler
opinion@svt.se***

EJJP Mission Statement

We are a federation of European Jewish organizations working for just peace in Israel/Palestine. EJJP continues in the tradition of Jews struggling for justice for all. We are part of the movement struggling against all forms of racism, antisemitism, islamophobia, sexism, and social injustice.

Our organization seeks to promote a just peace based upon equal rights for Israelis and Palestinians, including the Palestinian refugees and Palestinian citizens of Israel. Equal rights include the right of self-determination.

We believe that the violence will not end as long as Israel is violating international law on a continual basis. Any violence against civilians is a breach of international law. We believe that the safety of Jews and Palestinians cannot be achieved, as long as human and collective rights are not respected, and the occupation and the destruction of Palestinian society continue.

Although it is the responsibility and prerogative of the people in Israel/Palestine to determine their own political future, we believe that Europe carries a large respon-

sibility for allowing the decades-long unequal conflict to continue. Europe must play an active role in achieving a just peace. We endorse the Palestinian civil-society call for BDS (Boycott, Divestment, Sanctions) as a non-violent means to promote the application of international law and demand accountability. We support those in Israel/Palestine who struggle for justice.

As a federation of Jewish organizations, we reject the notion that the state of Israel represents all Jews around the world. It does not speak in our name.

Israel och ICC

Det beslut som chefsåklagaren i Internationella brottmålsdomstolen, Fatou Bensouda, tog för att 'påbörja en preliminär granskning av situationen i Palestina', skulle påtagligt kunna påverka Israel/Palestina politiskt, men inte för att ICC i slutändan kommer att anklaga befattningshavare för att ha begått krigsbrott.

Emellertid måste ICC ta itu med allt våld som liberala stater i väst har begått. Enkelt uttryckt: geografien i ICC:s utredningar - från Elfenbenskusten till Uganda - både återspeglar och upprepar ett gammalt kolonialt rättvisesystem. Inte heller inom detta inskränkta system har hastigheten i domstolens framgångar varit särskilt imponerande: under de tolv år som ICC har exis-

terat har man genomfört 21 utredningar; endast två personer har dömts.

Mot bakgrund av Bensoudas uttalande - vad var det som framkallade en sådan indignation hos den israeliska regeringen? Benyamin Netanyahu fördömde 'ICC-åklagarens absurda beslut att ignorera internationell rätt och avtal enligt vilka palestinier inte har någon stat och endast kan få en genom direkta förhandlingar med Israel'. Utrikesminister Avigdor Lieberman tillkännagav att Israel skulle vidta alla nödvändiga åtgärder för att lägga ner ICC. (Israel skrev 1998 under Rom-avtalet men har hittills vägrat att ansluta sig till avtalet.)

Egentligen behöver Netanyahu och Lieberman inte oroa sig för att

israeliska befattningshavare ska åtalas. Om de är oroliga så beror det på att t.o.m. ICC:s preliminära undersökning skulle kunna påverka hur frågan om Palestina uppfattas när den formuleras i termer av mänskliga rättigheter, internationell rätt och krigsbrott; det kan leda till en historisk berättelse som skiljer sig mycket från den hegemonistiska, sionistiska.

Vare sig ICC:s undersökning leder till en omfattande utredning eller inte, uppstår en del väsentliga frågor. Vem är offret - en i hög grad laddad kategori med hänsyn till de två folkens historia - och vem är förövaren? Kan fördrivningen och den etniska rensningen av en infödd befolkning vara laglig? Vilket slags våld kan anses vara legitimt och vilket illegitimt?

Bara att ställa dessa frågor uppfattas som ett hot mot den förhärskande historieverversionen, vilket förklarar varför den israeliska regeringen och andra sionistiska organisationer, som NGO Monitor, har reagerat så skarpt i sina svar till Bensouda. När Netanyahu säger 'ingen stat, ingen status, inga argument', oroar han sig mindre för specifika anklagelser som skulle kunna riktas mot israeliska befattningshavare än för en granskning och omprövning av Israels koloniala metoder i Palestina.

*Nicola Perugini och Neve Gordon
den 21 januari 2015*

*Ur London Review of books
[http://www.lrb.co.uk/blog/2015/01/21/nicola-perugini/israel-and-the-](http://www.lrb.co.uk/blog/2015/01/21/nicola-perugini/israel-and-the-icc/)*

icc/

Översättning: Anja Emsheimer

Israel söker internationellt stöd för att motverka krigsbrottsutredning

I n t e r n a t i o n e l l a brottmålsdomstolen (ICC) har meddelat att Palestina kommer att beviljas medlemskap 1 april i år. En inledande undersökning om eventuella israeliska och palestinska krigsbrott begångna i samband med Israels krig mot Gaza sommaren 2014 kommer att genomföras. Israel har tidigare, trots kritik från USA och EU, motverkat detta palestinska diplomatiska initiativ genom att frysa inne israeliskt bistånd till Palestinska myndigheten. Dessa utbetalningar är i själva verket palestiniernas skatte-

pengar som Israel har samlat in på ockuperade palestinska områden.

Beskedet om att en undersökning skall inledas väckte starka motreaktioner från amerikanska företrädare. Jeff Rathke, amerikansk departementstalesman, uttalade att "det är en tragisk ironi att Israel, som har stått emot tusentals terroristraketer som avfyrades mot deras bostadsområden och civilbefolkning, nu granskas av ICC".

Amnesty International välkomnade däremot initiativet och uttalade sin

förhoppning om att detta ”kan bana väg för att tusentals offer för brott mot internationell rätt får tillgång till rättslig prövning”.

Enligt Sveriges Television har Israels utrikesminister Avigdor Lieberman i israelisk radio uppgett sig verka för att ICC isoleras:

”Vi kommer att begära att våra vänner i Kanada, Australien och Tyskland helt enkelt slutar att finansiera den. [...] Det finns en hel

del länder, jag har tagit emot telefonsamtal om detta, som inte heller tycker att det finns något berättigande för detta organs existens”.

ICC kan bara åtala enskilda personer, inte stater eller organisationer, och har inte tidigare utrett politiska ledare av samma dignitet som exempelvis israeliska och palestinska politiska och militära ledare.

<http://shiptogaza.se>

Gaza: Klämd mellan blockad och israeliskt monopol

Under den pågående israeliska belägringen, som i tysthet stöds av Egypten, kan de nästan 2 miljoner invånare i Gaza varken importera eller exportera varor utan att utsättas för de stränga restriktionerna som införts av regeringen Netanyahu. Vid gränsövergången Kerem Shalom ses den egyptiska och den palestinska flaggan vaja och på de fullastade lastbilarna syns de israeliska flaggorna. Denna ström av varor, produkter, bränsle, mat och vatten, alla uteslutande med israeliska varumärken, passerar genom denna övergång till Gaza på dussintals lastbilar varje dag.

Följaktligen har Gazas invånare bara ett val: att köpa eller inte köpa israeliskt vatten. Den lilla flaskan kostar en shekel (drygt 2 kronor), den stora flaskan två shekel (drygt

4 kronor). Tjugo liter vatten från filtreringsstationerna, som förstördes av den israeliska armén under den militära offensiven ”Protective Edge” i somras, kostade palestinierna lika mycket som halvliters flaskan. På grund av dessa höga kostnader får behövande familjer i Gaza från Socialdepartementet lite mindre än 1000 shekel (drygt 2000 kronor) var tredje månad. Många människor går mer än 15 kilometer till fots till arbetet. Varför betala fyra shekel (nästan 9 kronor) för en kollektivtaxi, en kostnad för hög för en familjs ekonomi? Att hitta alternativ till de israeliska produkterna är oerhört svårt och efter ”Protective Edge” faktiskt omöjligt. Man köper vatten med israelisk etikett transporterat med israeliska lastbilar.

I oktober förra året, lite mer än en månad efter slutet på den sista

militära offensiven började karavanen av tunga israeliska lastbilar med byggmaterial att formera sig för att komma in i Gazaremsan. Denna företeelse har upprepats enligt samma tidigare mönster. Efter offensiven "Molten Lead" mellan 2008 och 2009 var det samma sak och efter "Pillar of Defence" 2012 igen.

Under dessa dagar fördes 600 ton cement och grus in. Lastbilar med järn och stål körde in. Allt material från Israel övervakas noggrant av FN representanter för att garantera att det inte levereras till Hamas för byggandet av nya tunnlar. En nödvändig garanti för Israels säkerhet säger regeringen Netanyahu.

Byggmaterialen behövs då som nu mot bakgrunden av de cirka 18 000 förstörda eller allvarligt skadade bostäderna och de 32 150 delvis skadade. Portlandcement, betong, stålvaror, värmeisoleringsprodukter och asfalt är dock några av de material som står på listan, som upprättats i föl av det israeliska försvarsdepartementet, och vars införsel in i Gaza är förbjuden. En 50 kg säck cement, som införs från Israel kostar Gazaborna 120 shekel (drygt 250 kronor), när marknadspriset är ungefär 7,5 \$ (62 kronor).

Med FNs goda minne och pressad mellan monopol och blockad är Gazas invånare tvingade att köpa återuppbyggnadsmaterialen från utsedda israeliska leverantörer: Neshet, Readymix och Hanson.

Dessa företag är baserade i Tel Aviv och Ramat Gan och är involverade i byggandet av illegala bosättningar på Västbanken.

Alternativet är att vänta på leverans av byggmaterial från hamnen i Ashdod. Detta genomförs av det enda auktoriserade israeliska företaget Taavura Holdings, som förresten ägs av Neshet, till skyhöga priser.

Den enda magra inkomstkällan för arbetarna i Gaza skulle kunna vara exporten av jordbruks och fiskeriprodukter exklusivt till de palestinska områdena på Västbanken. Men detta går enbart med hjälp av israeliska företag. Själffallet måste de palestinska bönderna betala för prefabricerade israeliska kartonger och containrar och för transportbränslet innan exportprocessen ens kan börja. Livsmedelsprodukterna har dock inte kommit ut ur Gazaremsan sedan minst fem år. Kilovis med varor beslagtas och förstörs systematiskt under förevändningen att de inte uppfyller de israeliska normerna. Detta leder till stora förluster för de palestinska affärsmännen.

Jordbrukarna har svårt att odla frukt och grönsaker, eftersom det fattas gödsel eller det som kommer in via Kerem Shalom är för dyrt. Dessutom får inte gödsel med mera än 5 % Kalium komma in i remsan. Så folk är tvungna att köpa frukt och grönsaker, som härstammar från israeliska odlare. Två kilo frukt

kostar 10 shekel (drygt 20 kronor). Kostnaden för ett kilo apelsiner i grannlandet Egypten är mellan 1 och 2 egyptiska pund, motsvarande 2 kronor som mest.

De flesta tillverkningsföretag har tvingats stänga på grund av både exportförbud och brist på importerade insatsvaror. Dessutom har

många fabriker förstörts av israeliska bombardemang under förra sommaren.

<http://nena-news.it/gaza-tra-embargo-e-monopolio/#sthash.GHgpAp6o.dpuf>

Nena News, Gaza City den 15 januari 2015

Översatt från italienskan av Ilan Cohen

Israel: Den Nya Politiska Apartheidlinjen

”A”-ordet är en styggelse i proisraeliska kretsar. Det är ungefär lika hemskt som ”N”-ordet (Nakba). Bakgrunden till användandet av det första ordet i ett israeliskt sammanhang är intressant...

....

För ett tiotal år sedan eller längre brukade det vara tillämpligt på ockupationen där det fanns tydliga distinktioner och åtskillnader mellan israeliska judar och palestinier. Men på sista tiden har ordet använts på själva Israel och dess relationer till sina minoriteter. Varje seriös iakttagare från någon israelisk minoritet vet, i motsats till propagandan, att de är andra eller tredje klassens medborgare. Utifrån alla meningsfulla normer sett äger de mindre än judar och behandlas mycket sämre än judiska medborgare.

....

Mycket få iakttagare påtalar någonsin beskaffenheten i *politisk apartheid* i Israel. Valprocessen grundar sig på ett korrumpert system. Ministerier och löne-

förmåner som kopplas till dem går i arv till olika koalitionspartier. De i sin tur är fördelade på partiernas valkretsar. Det är därför som Haredim och Mizrahim utövar så stor politisk makt. Ett stort antal av deras sympatisörer röstar på dem, och deras ledare belönar och skämmer bort dem med arbeten, social välfärd, stipendier etc.

En av de viktigaste orsakerna till palestinsk maktlöshet är inte så mycket att de utifrån antalet i mindre utsträckning röstar i proportion till hur stor andel de utgör av den totala befolkningen (fastän detta är sant). Det är snarare de judiska regeringskoalitionerna som systematiskt har uteslutit palestinska partier. Det innebär inte att individuella palestinska MK's (Member of Knesset, MK, AE komm.) inte fungerar som ministrar, de står dock lägre i rang. Det gör de (men inte på senare år). Men de är med i judiska majoritetspartier, aldrig palestinska partier.

Ett politiskt parti som aldrig kan bli en del av regeringskoalitionen är ett parti som alltid är ute i kylan. ....Ni kommer aldrig att få skörda vinsterna av att ha makt. Ni kommer alltid att spela en symbolisk roll i Knesset, men ni kommer i andra hand. Detta är ett av skälen till att rasistiska politiker som Lieberman kan komma undan med att alltid lyckas driva igenom att enskilda palestinska MK's utesluts eller, som nyligen, samtliga. De har ingen makt och en politiker som är maktlös är också försvarslös. Det är orsaken till att faktiskt varje palestinsk MK är eller har varit föremål för polisutredning v.g. olika kriminella och civila förbrytelser. Alla är deras fiende, ingen deras allierade.

.....

Låt alla som klagat över den kris som Israel står inför - hoten mot demokrati, farorna med ockupationen och liberala sionistpartiers extrema behov att besegra den regerande Likud-koalitionen - ställas inför ett oövervinnligt faktum. Om de liberala judiska partierna verkligen ville vinna, skulle de inte säga följande:

Labors partiledare Isaac Herzog lovade Saban Forum i Washington... att han skulle föra ett centerblock mot seger i Israels nästa val och att han skulle ersätta Benjamin Netanyahu som nästa premiärminister.

Herzog sade att han skulle bilda en koalition där alla partier "från Lieberman till Meretz" och att han

skulle försöka att säkra "stöd utifrån", även från arabpartierna.

Vilken judisk israel som helst som läser detta skulle ögna igenom det men inte missa någon godbit. Business as usual. Inget att se här. Men om man lusläser det han sade, förstår man genast att han hävdar en form av politisk apartheid som har funnits sedan staten Israels begynnelse. Herzog har uteslutit alla ickejudiska partiers deltagande i sin regeringskoalition. Han upprätthåller en gammal form av israelisk apartheid.

Om Herzog tänkte att han kunde göra så, skulle han kunna överväga att ta med palestinierna i sin förmodade koalition. Men det gör han inte av en enda enkel anledning: han tror att hans liberala sionistväljare inte kommer att ställa upp på det. Den överväldigande graden av rasism i Israel förbjuder de liberala judiska partierna att alliera sig med palestinier. Israel kommer inte att förändras och Labor kommer inte att någonsin vinna valet om inte detta förändras. Det borde de inte heller göra.

Detta politiska spel är en charad. Politik som bara handlar om att dela ut godsaker till väljarna kommer aldrig att lösa djupare problem. Man fortsätter i samma gamla hjulspår. Men det är egentligen irrelevant för att förbättra eller förändra saken. Det är orsaken till att Israels valsystem och Knesset i synnerhet är en övning i korruption och meningslöshet.

Liberala diasporasionister borde begrunda frågan: vad stödjer ni? Varför är det så viktigt för en liberal sionistisk koalition att vinna när själva premissen som den grundar sig på är fullständigt rasistisk? Politik som grundar sig på omoral förtjänar aldrig att vinna.

En liberal regeringskoalition skulle komma med ett fikonlöv som

hindrade världen från att vidta ytterligare åtgärder mot Israel vad gäller att skapa en palestinsk stat och väcka åtal mot krigsbrott.

*Ofer Neiman och Dena Shumra
(vetenskaplig medverkan)
Ur Tikun olam
Översättning: Anja Emsheimer*

2015 års medlemsavgift

Varför vänta på påminnelsen?

Ett nytt verksamhetsår: JIPF:s trettioandra! I din hand håller du JIPF-bladet, med återigen, som vi tycker, en hel del mycket intressant läsning.

Årsmötet stundar. JIPF driver på med samordningen av våra europeiska systerorganisationer - möte i Berlin. Under 2015 blir du, som medlem som vanligt inbjuden till möten som behandlar intressanta ämnen, eller där vi firar judiska högtider. Du är mycket välkommen då. JIPF har aktiva medlemsgrupper i både Stockholm och Göteborg.

JIPF är en ideell förening!

Så snälla du, betala din avgift i tid så fort som möjligt:

250kr medlemskap inkl. JIPF-bladet

500kr + stödmedlem inkl. JIPF-bladet

100kr medlem stud/arbetslös/obemedlad inkl. JIPF-bladet

150kr endast JIPF-bladet

plusgiro 475 29 17-7

OBS; glöm inte att uppge ditt namn, adress, och gärna e-postadress
Styrelsen

Brev till Noam Solberg från "Occupation Magazine"

Till bosättaren Noam Solberg,
domare i Högsta domstolen (inget skämt)
Shaarei Mishpat St.
Hakirya, Jerusalem

Den 12 januari 2015

Nyligen läste jag i Haaretz att du satt med i panelen med domare i hovrätten som godkände att en palestinsk delegation från Gaza förhindrades att komma in i Israel för att lämna in en petition till domstolen. Inse hur långt du har sjunkit: domare förhindrar tillträde till domstolen under skydd av ockupationsarmén. Det skamliga beslutet anstår panelen som representerade den innersta naturen hos de oanständiga juridiska utlåtanden vi har fått i allt större doser sedan ockupationens början för 47 år sedan: du, en bosättare som deltar i markstölden och i apartheidregimen på de ockuperade områdena; Elyakim Rubenstein, som i sin egenskap av allmän åklagare stödde ockupationen och dess fasor och trakasserade arabiska ledamöter i Knesset, även Uri Shoham, som i sin egenskap av generaladvokat inom IDF ansvarade för det skamliga systemet med militärdomstolar såsom ockupationens förlängda arm. Allt fanns med i er panel utom lag och rättvisa. Icke desto mindre hade jag förväntat mig åtminstone lite ärlighet av dig, inte en sådan ärlighet som hos en brittisk gentleman eller en som försvarar mänskliga rättigheter, utan en sådan som en mafioso kan visa upp, för även inom maffian finns det vissa saker som man bara inte gör. Vad jag menar är att du borde vägra att spela med i en jury som hanterar de ockuperade områdena. Såsom bosättare har du ett personligt intresse av resultatet.

Om jag fick bestämma namnet på Hovrätten för rättvisa skulle jag ändra det till Hovrätten för förvrängningar av rättvisa.

Gideon Spiro
http://www.kibush.co.il/show_file.asp?num=67675
Översättning: Anja Emsheimer

Ockupantens rättvisa kan liknas vid spelet "krona eller klave" där motståndaren alltid förlorar

I går fick jag ett uppslag till en kort berättelse för att för vanliga palestinier förklara den oavbrutna galenskapen i ockupationen. Tala om för mig vad ni tycker.

I min berättelse finns det en palestinsk familj, som vi kan kalla familjen Jaabari, och de bor utanför en judisk bosättning som vi kan kalla Kiryat Arba, nära Hebron och långt in på den av Israel ockuperade Västbanken.

En dag bestämmer sig bosättarna för att bygga en synagoga på familjens privata mark för att försöka tvinga bort dem.

Den här familjen bestämmer sig för att hålla på sin mark. Tyvärr kan de inte hejda övertagandet av den mark som familjen har ägt i generationer, på annat sätt än att överklaga hos Israels rättsväsende. De lämnar in en petition till Israels högsta domstol för att få synagogan riven.

I rättssalen påstår bosättarna att marken inte lyder under Kiryat Arbas kontroll - det är privat palestinsk egendom - och därför har domstolen inga befogenheter här. Domarna hävdar att de inte har rätt att avgöra detta fall.

Domstolen motsätter sig detta och säger att marken lyder under Kiryat Arbas kontroll - dvs. domarna behandlar den som en del av Israel - och därför kan domstolen avgöra fallet. Domarnas utlåtande är en triumf för rättvisan: synagogan bör rivas.

Men nu har bosättarna domstolens beslut på ett papper där det konstateras att marken tillhör Kiryat Arba, de kan debitera den palestinska familjen för årtal av obetalade fordringar på skatt för egendom som uppgår till 22 000 dollar - mer än vad familjen tjänar på flera år. Om de inte betalar, kommer bosättarna att ta marken och sälja den.

Så familjen Jaabari förlorar både och. Det är israeliska ockupanters rättvisa.

Vad tycker ni? Har jag gått lite för långt? Alltför vansinnigt för att vara trovärdigt.

Eller har jag helt enkelt plagierat denna berättelse från Times of Israel, där exakt detta hände familjen Jaabari.

Jonathan Cook den 24 januari 2015

<http://mondoweiss.net/2015/01/occupiers-justice-tails>
(<http://www.timesofisrael.com/settler-build-synagogue-on-palestinian-land-bill-owner/#>)

Översättning: Anja Emsheimer

Netanyahus vidriga definition av medborgarskap

Kravet att Frankrikes, Tysklands och Förenta staternas judar ska behandlas som likvärdiga medborgare förlorar sin giltighet när landet som ställer detta krav säger att araber inte är önskvärda.

Premiärminister Benjamin Netanyahu uppmaning till franska judar att flytta till Israel borde inte reta upp eller förolämpa någon, varken i Israel eller i Frankrike. Allt Netanyahu gjorde var att än en gång uttrycka vad han tror är meningen med medborgarskap. Enligt honom kan ett äkta medborgarskap endast innehas av dem som staten verkligen tillhör: den etniska grupp som utgör majoriteten.

Netanyahu tror att en "nationsstat" inte kan finna sig i att främmande etniska grupper existerar - de tillhör sina naturliga hemländer - och han är alltså konsekvent i detta. Araberna i Israel har 22 länder där de kan förverkliga sin kultur och sina nationalistiska önskningar, medan judarna, som endast har ett land, är outsiders i alla andra länder och måste återvända hem. Vilken kultur och nationalitet kan judar omfatta annat än judendom?

Den oundvikliga innebörden av denna vilseledande uppfattning är att araberna inte kan vara lojala mot

en stat som inte är "deras" så det vore löjligt att ställa krav på judar att vara lojala mot en stat som inte är deras - och utan lojalitet kan det självklart inte finnas något medborgarskap. Lärdomen av detta är att det är naturligt för judar att bli förföljda i alla andra länder, så som araber och muslimer förföljs i varje land som inte är deras.

Det är inte bara en nationalistisk teori grundad på en vidrig, kanske t.o.m. rasistisk definition på medborgarskap. Denna snedvridna uppfattning som kränker den universella idén om medborgarskap, inbegriper att antisemitism kan förlåtas. Om världens ledare skulle se saken så, skulle de kunna hävda att antisemitism endast kan upphöra efter det att alla judar lämnat sina födelseländer, och att om judarna även i fortsättningen är spridda runt om i världen, skulle de inte någonstans kunna skydda sig för antisemitism.

Netanyahu är inte ensam om sin uppfattning. Tysklands förbundskansler Angela Merkel, som känslfullt omfamnade Frankrikes president François Hollande nu i veckan, deklarerade 2010 att den multikulturella synen hade "misslyckats, totalt misslyckats".

Hennes kommentarer riktade sig till det muslimska samfundet och speglar de slutsatser som kommit fram i en studie av Friedrich Ebert Foundation, som visar att 55 % av tyskarna ansåg att araber inte är några trevliga människor.

Merkels uttalande speglar också vad den bayerska ministerpresidenten Horst Seehofer anser - han uppmanade araber och turkar att återvända till sina hemländer. Nationell renhet går hand i hand med rasistisk renhet. När en stat stiftar lagar som diskriminerar religiösa eller etniska minoriteter, när deras språk nekats officiell status och staten ignorerar "anonyma" attacker mot deras heliga platser, när deras särart anses kränka nationell enhet - det landet kan inte kritisera andra länder som behandlar sin diaspora på samma sätt.

Kravet att Frankrikes, Tysklands eller Förenas staternas judar ska behandlas som likvärdiga medborgare förlorar i giltighet när landet som kräver detta har klargjort att araberna inte är önskvärda där och borde "återvända till sina hem-

länder". En sådan policy underminerar judars rätt i hela världen att begära samma behandling som franska, amerikanska eller tyska medborgare får.

Precis som Israel är liktydigt med sina medborgare och staten måste ta hänsyn till dem alla - judar, muslimer, kristna och druser - och deras existensberättigande så måste judar i andra länder betraktas som jämbördiga medborgare. Varje sida har rätt att kräva likabehandling för sitt folk.

Det är grunddragen v.g. mänskliga rättigheter och de avtal som länderna har undertecknat och som omfattar enhetliga definitioner av dessa rättigheter. Franska judar som fruktar för sitt välbefinnande och nu strömmar till resebyråer borde kolla om priset för tillflykten i den judiska staten inbegriper att ge upp de demokratiska principer som de lärt sig i Frankrike.

Zvi Bar'el, den 14 januari 2015
<http://www.haaretz.com/misc/article-print-page/.premium-1.636915#!>

Översättning: Anja Emsheimer

Har han gått för långt den här gången? **Benjamin Netanyahu: den anti-amerikanska obstruktionspolitikern**

Israels premiärminister Benjamin Netanyahu har bjudits in att tala vid ett gemensamt möte i USA's kongress i mars; det är ett oaccep-

tabelt ingripande i vår inrikespolitik och måste ifrågasättas. Det räcker helt enkelt inte för Vita huset att tillkännage att det inte kommer att

bli något möte mellan president Barack Obama och Israels premiärminister. Förenta staterna måste åtminstone ta nästa chans i FN's säkerhetsråd att frångå ett veto mot en resolution som kritiserar Israel och signalerar en markant ändring i USA's militära bistånd till israelerna. Dessa måste man få att förstå att Förenta staterna, Israels enda allierade i hela världssamfundet, inte kommer att tolerera deras antiamerikanska hållning.

Anti-amerikanism i Israel är inte precis något nytt, trots att Netanyahu har varit envisare i sin politik än sina föregångare. På 50-talet bombade israeliska agenter ett amerikanskt bibliotek som hörde till USA's Information Agency i Egypten, och försökte få det att se ut som ett egyptiskt våldsdåd i syfte att äventyra relationerna mellan USA och Egypten. Det var en terrorhandling för att tvinga Väst att inte förbättra sina relationer med Kairo.

På 60-talet talade israelerna om för USA, på högsta nivå, att man inte tänkte genomföra en förebyggande attack mot arabstaterna, vilket var precis vad man gjorde i och med att man startade Sexdagarskriget. Under krigets första dagar bombade israeliska stridsplan USS Liberty, vilket ledde till att 34 amerikanska sjömän dog. Israelerna hävdade att det var en olyckshändelse. I så fall var det den bäst planerade "olyckshändelsen" som jag någonsin sett.

I Oktoberkriget 1973 gjorde israelerna sitt bästa för att äventyra ett eldupphör som utrikesminister Henry Kissinger noga hade iscensatt tillsammans med Sovjetunionen. Israel kränkte eldupphöret vilket ledde till att Kissinger hotade med att intervensera i konflikten ifall israeliska styrkor inte upphörde med sin militära verksamhet.

Israels invasion i Libanon 1982 och deras krigsbrott mot palestinierna ledde till att USA's marin intervenserade, med fruktansvärda förluster för Förenta staterna året därpå.

Israeliska krigsbrott i Gaza under den gångna sommaren har ökat problemen för USA att fortsätta fredsprocessen i Mellanöstern.

President Obama har försatt sig i underläge vad gäller att ha att göra med israelerna vid detta kritiska ögonblick. Han har tillräckligt med inlevelse för att tackla båda sidor men saknar Kissingers eller president Jimmy Carters eller Bill Clintons fasthet för att sätta press på Israel eller ge den palestinska självständiga staten den prioritet som den förtjänar. T.o.m. president George H.W. Bush lyckades för 25 år sedan stoppa lånegarantier till byggandet av israeliska bosättningar.

Vad borde president Obama göra? Eftersom Förenta staternas icke-militära inflytande är otillräckligt, är det dags att använda vårt militära bistånd som ett slags hävstång.

Förenta staterna ger alldeles för mycket militärt bistånd till Israel som inte har fått någon seriöst militär utmaning från arabvärlden sedan Egyptens president Anwar Sadat modigt slöt ett fredsavtal för över tre årtionden sedan. Israelerna får dessutom generösa villkor för det biståndet som inget annat land i världen kan få.

Under de senaste åren har Netanyahu gjort sitt yttersta för att faktiskt krångla till det för varje amerikansk befattningshavare, inklusive president Obama, vicepresident Joe Biden och utrikesministrarna Hillary Clinton och John Kerry. En del israeliska befattningshavare menar att Netanyahu denna gång har gått för långt. Det enda sättet att ge någon trovärdighet åt våra och dessa israelers angelägenheter är att inta en mer beslutssam hållning i frågan.

President Obama kanske inser att han kan få större stöd än förväntat, både hemma och utomlands, för att möta den israeliska premiärministerns omedgörlighet.

MELVIN A. GOODMAN

Melvin Goodman är Senior fellow vid Center for International Policy i Washington, DC, och biträdande professor vid Johns Hopkins University. Han är författare till "Failure of Intelligence: The Decline and Fall of the CIA" och "National Insecurity: The Cost of American Militarism", även till den kommande: "Path to Dissent: The Story of a Whistleblower at the CIA" (City Lights Publishers, 2015).

Han är också kolumnist i Counterpunch.org. om frågor om nationella underrättelse- och säkerhetstjänster.

<http://www.counterpunch.org/2015/01/29/benjamin-netanyahu-the-anti-american-obstructionist/>

Översättning: Anja Emsheimer

Om Flaskor

ALLA VET vad det israeliska valet handlar om.

Alternativet är klart och tydligt: å ena sidan har vi drömmen om ett Storisrael "från havet till floden" som i praktiken skulle bli en apartheidstat; å den andra slut på ockupationen och fred.

En del skulle ta upp ett socialt val också: å ena sidan den existerande neoliberala staten med den största

ojämlikheten i den industrialiserade världen; å den andra en socialdemokratisk stat i samhällslig solidaritet.

Innebär då detta att landet är täckt med affischer om krig och fred, ockupation och bosättningar, löner och levnadsomkostnader? Är TV-programmen fyllda av detta? Tar tidningarnas framsidor upp det?

Långt ifrån. Det är fem veckor kvar till valdagen, och alla dessa ämnen har praktiskt taget försvunnit.

Krig, fred, social rättvisa - de framkallar på sin höjd en gäspning. Det finns mycket intressantare frågor som entusiasmerar allmänheten.

Flaskor, t.ex.

HERRE GUD, FLASKOR? Ett val om flaskor?

Ja, faktiskt, flaskor.

.....

Israel är ett samhälle med sinne för ekologi. Man kände sig hotad av kasserade plast- och glasflaskor. Så man införde en lag som tvingar mataffärer och annan detaljhandel att kräva en liten pantavgift - några cent, omkring 13 för en plastflaska och 30 för en vinflaska - som man får tillbaka mot den tomma flaskan. Många, jag t.ex., bryr sig inte om det.

.....

Alla returflaskor återanvänds. Miljön är räddad. Alla är nöjda. Så hur kom det sig att det här blev en het valfråga som trängde bort allt annat från den nationella agendan?

DEN FÖRSTA FAMILJEN gör entré: Benjamin Netanyahu, hustrun Sarah och de två nyligen vuxna sönerna.

Familjen är av staten inhytt i den officiella premiärministerns residens mitt i Jerusalem. Staten äger också två privata bostäder - en lägenhet i ett välbärgat område i Jerusalem och en magnifik villa i

Ceasarea, i närheten av de mycket rikas villor.

Enligt lag är det staten som håller sig med alla dessa residenser. Det allmännas plånbok betalar alla levnadsomkostnader, som mat och dryck, liksom personalen som bemannar (och bekvinnar) dem. Sedan början av Netanyahus mandatperiod flödar det av nyheter och rykten om vad som pågår i de tre residenserna. Det tycks som att Sarah Netanyahu, wannabe-drottningen, är en svår person att ha att göra med, särskilt för dem som är anställda i hushållet. Flera av dem har stämt henne i domstol för dålig behandling. Personalomsättningen är hög. Avskedad personal klagar.

.....

Det blev exv. känt att premiärministerns residens under året beställde glass för hundratusentals dollar. Alltid pistageglass.

Klagomål över premiärministerns kärlek till lyx är inget nytt. I årtal har nu allmänne åklagaren gjort utredningar om "Bibiresor", Netanyahus och hans familjs vana att flyga i första klass och bo i lyxhotell i hela världen utan att betala en shekel - alla utgifterna betalas av utländska miljardärer. Eftersom han var finansminister vid den tiden, var detta mot lagen.

Och nu till flaskorna.

EN AVSKEDAD ANSTÄLLD avslöjade för medierna att Sarahle (diminutiv på jiddisch för Sarah, AE)

brukade skicka två regeringsanställda i tjänstebil till flaskinsamlingen för att lämna tillbaka tomma flaskor och få panten tillbaka. I stället för att lämna tillbaka pengarna till regeringen, som lagen kräver, stoppade hon på sig pengarna för eget bruk.

Stor grej? Det verkar så. När familjen först ertappades med detta, gav man tillbaka 4000 shekel, nästan tusen euro, till regeringen. Nu verkar det som att summorna är mycket större, och att Sarahle sedan dess har fortsatt med sin vana.

Detta är kanske en kriminell förseelse. Allmänne åklagaren och Statskontrollanten, som båda utnämnts av Netanyahu, slängde dossiern mellan varandra. Nu är de kanske tvingade att göra någonting före valet.

Hur många flaskor? Det har blivit känt att familjen i snitt konsumerar en flaska dyrt vin varje dag. I ett land som Israel där många inte alls dricker alkohol är det en hel del. När familjens advokat fick frågan om det, förvånade han landet med att på TV försäkra att "vin inte är alkohol".

Tanken att vår premiärminister kanske är full när avgörande beslut måste tas genast - att beordra en militär insats är inte så tilltalande.

.....

DETTA ÄR det hetaste ämnet i Israel i veckor nu.

Bibi-hatarna som landet har i överflöd, är lyckliga. Det här kommer säkert att skada Netanyahu och Likud oerhört. Gör det?

Inte alls i nuläget. Tvärtom, efter åtskilliga dagar, då "Sionistlägret" (även känt som Labor) gick om Likud i opinionsundersökningarna med en eller två platser, har Likud kommit igen och tagit ledningen med två eller tre platser. Ingen Labor-ande har dykt upp ur flaskorna.

Landet tyckte att det var roligt. Flaskorna ledde till obegränsade mängder av skvaller, skämtteckningar och satir, men ändrade inte väljarnas politiska inställning.

Och någonting har förstås gått fel med "Sionistlägret".

.....

Yitzak Herzog startade sin valkampanj tillräckligt bra. Hans politiska äktenskap med Tzipi Livni var ett skickligt drag. Livni hade inte med sig någon brudgåva - hennes parti var mer virtuellt än reellt. Men deras förening skapade en känsla av något nytt, av rörelse, av styrka. Desto mer som Herzog samtyckte till en vridning mellan sig själv och Livni om han blir premiärminister - en gest som uppfattades som en generös handling av anspråkslöshet och osjälviskhet, ovanligt för en politiker i Israel (eller på annat håll, misstänker jag). Vanligtvis är politiker sjukligt självupptagna personer.

Det blev omedelbart resultat. Labor som fram till dess hade setts som nästan döende levde upp i opinionsundersökningarna. Partiet gick om Likud. Plötsligt kunde folk föreställa sig att högern kunde besegras. Herzog, en försynt och fysiskt liten person, tycktes plötsligt vara en rimlig kandidat till ledarskap.

Och där tog det slut. Något hände i det nya lägret: ingenting alls hände. I interna primärval dök en imponerande kandidatlista upp, en lista med nya, fräscha och kompetenta personer som är bra mycket mer attraktiva än alla de andra partiernas listor.

Men det var det. Partiet gick tillbaka. Det reagerade inte alls på Netanyahu's magstarka provokation vid den norra gränsen. Det kom inte med nya och revolutionära idéer, det satte inte igång någon riktig propagandakampanj. Hittills är partiets kampanj som Herzog själv: försynt, anständig och lugn. Mycket lugn.

Likud å andra sidan är hejdlösa. De kastar all skit de kan hitta. De är bitska, hänsynslösa och vulgära.

.....

Herzog insåg tydligen inte att en stor ny allians skulle skapa entusiasm och väcka vänstern från dess fatala apati.

Lapids sjukliga självuppfattning hindrade honom från att verka för en union där han inte skulle bli nr 1 fastän opinionsundersökningar

förutsade att hans parti skulle sjunka till hälften av sin styrka första gången de ställde upp. I Meretz var man inte beredda att ge upp sin behagliga isolering, mer en social klubb än en politisk kraft. De lärda professorerna som inte hade någon politisk intuition som vänstern flödar av, var orubbligt emot det.

När till slut dagen för att presentera kandidatlistorna kom och gick, var jag ledsen. Inte arg, bara ledsen. Min magkänsla sade mig att en unik möjlighet att besegra högerens dominans med allt den medför för Israels framtid, hade gått förlorad.

Det kan fortfarande hända. Allmänheten kan fortfarande bestämma att nog är nog. Men de möjligheterna är mycket mindre nu.

EN AV MINA VÄNNER, som är konspiratoriskt lagd, har väckt tanken på att Netanyahu själv hade fört fram hela flaskgrejen som ett knep för att avleda folk från de avgörande problem som Israel står inför och som han inte har några lösningar på.

På gott och ont - flaskorna har dragit allmänhetens uppmärksamhet på honom. Bilder på honom fyller TV-skärmen, hans namn figurerar i nyheterna. Herzog, utan flaskor eller pistageglass, står diskret kvar i bakgrunden. Inte ens Tzipi kan tävla med Sarahles färgstarka personlighet.

De av oss som fruktade att Netanyahu skulle kunna provocera fram ett krig på kvällen före valet, skulle kunna säga: hellre buteljer än bataljer.

<http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/avnery/1423234688/>

Uri Avnery

Översättning: Anja Emsheimer

Intervju med Avraham Burg

"Sionismen är överspelad, Israel står vid ett kritiskt vägskäl"

Avraham Burg, en gång talman i Knesset och vice ordförande, röstar i nästa val på kommunistpartiet Hadash; om 20 år, säger han, kommer Israel att ingå i en konfederation med Palestina eller vara en fundamentalistisk religiös republik.

Avraham Burg kan inte förstå varför folk är chockade över att höra att han har gått med i Hadash - The Democratic Front for Peace and Equality, Israels kommunistparti.

"Jag lämnade politiken för elva år sedan," säger Burg, son till Yosef Burg, en av grundarna av National Religious Party. "Sedan dess har jag skrivit ett stort antal artiklar och publicerat fyra böcker - och det var det som var mitt viktigaste tema: judiskt-arabiskt samarbete."

Icke desto mindre, säger jag till honom, var du riksdagsledamot för Labor-partiet och kvalificerade dig för att bli partiledare; din far skulle vända sig i sin grav.

"Vända sig i sin grav?" svarar Burg. "Absolut inte. Det faktum att NRP

förlorade sitt projekt och valde den väg man gjorde är en stor tragedi; men det var inte min fars väg. Han var inte messiansk eller för en annektering, och det är synd att folk blandar samman dagens vansinniga parti med min far, en sansad man med en socialistisk världsbild. Han röstade inte på NRP under sina sista år; och om han levde idag, skulle både han och min mor rösta på Labor."

De skulle det men inte Burg. Han kommer att rösta på Hadash, "för det är nästa skede i den israeliska utvecklingen" - men även om de andra måste begripa detta, är han redan där. "Israel är inte en demokrati, oberoende av yttre omständigheter, och allt som återstår är ett urholkat medborgarskap. Frågan är vad jag ska göra med det här - hålla tyst som de andra eller se mig om efter något annat."

Och är Hadash något annat?

"Ja. Mellan 1948 och 1976 var Israel rätt sekulärt, socialistiskt, och dess organisationsprincip var en självständig stat. 1977, när Menachem Begin kom till makten, var det slut på det hela. Sedan dess har Israel

följt sitt religiösa-nationalistiska-kapitalistiska spår, och organisationsprincipen har varit territorium. Nu måste landet välja vart det tredje spåret ska gå - mot religiös och nationalistisk aggressivitet eller normala förhållanden. Missnöjet med Benjamin Netanyahu är en symbol för mycket djupare missnöje - och inte bara med mannen i sig utan med stagnationen, med det ekonomiska och sociala förfallet.”

Detta missnöje finns även inom centern och vänstern; det är inte unikt för Hadash.

”Problemet är att vänstern inte visar på övergången till normala förhållanden som nästa skede. Denna övergång kräver större eftergifter än vad även vänstern är redo för. Det smärtsammaste alternativet är det sionistiska. Att ge upp Lagen om återvändande, att lösa flyktingproblemet. Lagen om återvändande var en snabb åtgärd för att garantera medborgarskap för judar som var förföljda i olika länder. Det behovet finns inte längre.”

Och du stödjer att man upphäver lagen?

”Jag är för att man minskar den till ett minimum.” ”Och att man för upp frågan på förhandlingsbordet.”

Är du feminist?

”Ja. Sionismen har slutförts med framgång; inte feminism.”

Så hur kan du leva med tystnaden från de arabiska politikerna med tanke på att kvinnor utesluts i

arabiska samhällen, de s.k. hedersmorden och ökningen av polygami?

”Vi måste verkligen bekämpa detta.”

Så vad är det då som lockar dig till Hadash?

”Möjligheten att från en nationalistisk dialog gå över till en medborgerlig.”

Erbjuder inte t.ex. Meretz en sådan möjlighet?

”Bara om Meretz ger upp sin sionistiska dröm. Den största orättvisan i staten Israel är den medborgerliga orättvisan gentemot judar och araber, och Meretz är en del av det existerande liberala/borgerliga systemet. Jag försöker ändra på detta system.”

Du kanske mer ser dig som medlem i ett arabiskt enhetsparti än som bara medlem i Hadash.

”Om Hadash skulle ansluta sig till en sådan lista, skulle jag inte vara med. Jag kommer att vara mycket engagerad - och mycket aktiv - enbart i en kombinerad judisk-arabisk rörelse, en som stödjer medborgerlig jämlikhet och utmanar den judisk-arabiska diskursen.”

Stödjer din familj ditt steg?

”Det finns 13 röstberättigade i vårt hus. I det förra valet röstade sju på Hadash, fem på Meretz, och en röstade på något utanför blocket. Det innebär att jag bor i en stödjande omgivning.”

Är du rädd för att behöva betala ett pris för ditt steg?

”Nej, absolut inte. Varför det? För att jag tänker annorlunda? Jag har en känsla av att folk frågar, är intresserade. För dem är detta en inbjudan till ett annat slags dialog, inte till fiendtlighet.”

Var kommer vi att befinna oss om 20 år utifrån hur du ser på saker och ting?

”Vi befinner oss nu vid ett kritiskt vägskäl. Om 20 år kommer landet att inta en av två positioner - antingen kommer det att vara en fundamentalistisk religiös republik med Moshe Feiglin, eller så kommer det att återhämta sig från judarnas krig om religion och stat, och mellan Jordanfloden och havet kommer vi att få uppleva grundandet av en konfederation mellan Israel och Palestina med öppna gränser. ”Palestina kommer att vara styrt av ett parti som har lyckats utplåna ockupationen genom ett medborgerligt uppror utan våld, och båda länderna kommer att ha en gemensam konstitution. Båda kommer även att vara en del av en regional union, Jordanien, Egypten, Turkiet och Cypern inbegripna.

Israels polis, försvar och utrikesministrar kommer att vara från det arabiska samhället.”

Och kommer araberna att värvas till armén?

”Israels försvarsmakt kommer att vara en yrkesarmé; och precis som inom polisen eller brandförsvaret kommer det att inbegripa folk från alla sektorer. I ett land som tillhör alla sina medborgare, tillhör även armén alla medborgare.”

Och vem kommer att vara premiärminister i en sådan regering?

”Dov Khenin.” (en av ledarna för Israeliska kommunistpartiet. Red. Anm.)

Du skämtar, eller hur?

”Nej, det är möjligt. Det som idag kan uppfattas som en minoritetsåsikt kommer att bli majoritetens strategi. För en sådan sak krävs bara tålmod.”

Ariella Ringel-Hoffman

<http://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-4615046,00.html>

Översättning: Anja Emsheimer

JIPF's HANDLINGSPROGRAM

POLITISK PROGRAM

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

VERKSAMHETSPROGRAM

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m
6. Främja en dialog mellan Palestinier och Judar i Sverige

JIPF-bladet

c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm.

Tel.: 08-84 97 48. e-post: redaktionen@jipf.nu

är medlemsblad för föreningen

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred,

Talespersoner:

Olle Katz, tel.: 0708943402 och Ilan Cohen, tel.: 0768186072

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.

Årsavgiften är 250 kr.

Enbart prenumeration kostar 150 kr/år.

Gåvor tas tacksamt emot.

Postgiro: 475 29 1 7-7